

[Svend Haugaard.]

verskueligt. Jeg er også enig i, at det gælder om at få en koordination imellem de forskellige ministerier. Men jeg mener på den anden side nok, at det ville være rigtigt, om regeringen lod det folketingsudvalg, der arbejder med disse forureningsproblemer, være med til at drøfte ressortfordelingen mellem ministerierne.

Jeg er endda så enig i ønsket om denne koordination, at jeg undrende må spørge: hvorfor nærmer forslaget sig ikke idealet mere, end det er tilfældet, i det, der her foreligger? Jeg synes kun, der er én virkelig koordination, og det er, at vi her i lovforslaget har en samling af alle de områder, hvor man er usikker. Det er selvfølgelig også en form for koordination, men var vel i og for sig ikke det, man syntes var idealet.

I bestemmelserne må der ofte være grund til at tage lokale hensyn. Men jeg er afgjort enig i, at vi hidtil har haft for mange lokale bestemmelser og for få generelle. Jeg mener, at det er rigtigt, som lovforslaget anviser, at vi skal have mere landsomfattende bestemmelser, og så vil jeg gerne tilføje: og dertil en smidig administration af hensyn til de lokale forhold. Men hvor er disse landsomfattende bestemmelser i lovforslaget ud over ministerens mange beføjelser til at lave, hvad han selv vil i den givne situation? Jeg vil gerne senere vende tilbage til det med beføjelserne.

Det, jeg her har sagt, betyder, at jeg er enig i ophævelsen af de lokale sundhedsvedtægter, og jeg ser meget gerne, at sundhedskommissioner, landvæsenskommissioner osv. går samme vej. Jeg ser meget gerne et større kommunalt ansvar på disse områder, og jeg ser i øvrigt gerne et større kommunalt ansvar end det, der er antydnet i lovforslaget, for dér siges jo ikke noget særlig konkret. Jeg har indtryk af, at det, der er meningen med kommunernes ansvar, er, at de skal være ministerens forlængede arm, men jeg vil da gerne have besked, hvis det er forkert.

Inden jeg bliver lidt mere kritisk, skal jeg nævne endnu en hovedlinje, som jeg er enig i. Jeg mener, at det er meget vigtigt, at en virksomhed på planlægningsstadiet får besked om, hvilke krav samfundet ikke alene i øjeblikket, men også i en årrække fremover

kan ventes at stille til de forureningsbestemmelser, man vil pålægge virksomheden. Det vil jeg fremhæve ikke mindst fordi jeg er enig i det fremførte hovedprincip — med visse afvigelser, som kan være nødvendige — at den, der forurener, skal betale. Derfor er det meget vigtigt, at man på planlægningsstadiet får at vide, hvilke krav samfundet stiller, sådan at man i valg af placering og med hensyn til den tekniske indretning er i stand til i tide at tage sine forholdsregler.

Jeg synes, at forslaget er liden hjælp her til. Jeg har ikke kunnet finde noget virkelig konkret om fremtidens mål og krav. Der er en række løse formuleringer om det altomfattende, som det skal være, hvad man tilstræber osv., men noget virkelig konkret indhold om, hvilke reelle krav man vil stille, er der ikke. Jeg er naturligvis helt klar over, at det er svært at gå i detaljer, men man må dog i det mindste vise nogle hovedlinjer. Det angives kun, at den, der vil påbegynde en virksomhed, skal vælge et sådant sted, at faren for forurening begrænses mest muligt. Det er jo vældig oplysende. Det vil sige, at det hviler på et skøn, og det vil sige virksomhedens skøn, i hvert fald i første omgang. Senere kan der jo komme et andet skøn ind, og det kan blive ubehageligt, for hvis virksomheden skønner forkert eller skønner anderledes, end f. eks. miljøstyrelsen senere hen vil skønne, ja, så er det altså på ansvar af virksomheden selv, og det giver en kolossal usikkerhed. F. eks. har man set, at der er virksomheder, der har fået anvist plads af vedkommende kommune i et industriområde, hvor der efterhånden flytter folk ud og bor, og hvor der så kommer klager over støj- eller luftforurening. Hvem ligger så med ansvaret? Hvem er skyld i denne fejlinvestering? Det har virksomheden krav på at vide i ordentlig tid.

Selv om det er lidt hårdere, kan jeg egentlig bedre lide bestemmelserne efter §§ 13-24 om de særlig forurenende virksomheder, fordi jeg forstår, at dér er der tale om en godkendelsesordning. Hvis man ellers bliver godkendt og følger retningslinjerne, må det vel betyde, at man i øvrigt er fri for ansvar. Ellers er der ingen mening i nogen ting. Hvis det så alligevel skulle vise sig at få uheldige følger, må det vel i det mindste